

КИРИЛ БОЖИЛОВ

ФИНАЛЪТ

chitanka.info

Дойде есента. Както капеха жълтите листа, така идваха при мене спомените...

Всичко започна на пионерския лагер.

Почти винаги след вечеря играехме. Все нещо измисляхме, най-рядко — народна топка, защото ни бе омръзнала.

Не целият лагер играеше; обикновено се събирахме една група. Никой не ни подканяше, всеки знаеше: след вечеря — при Стареца. Така казвахме на големия стар дъб в южното ъгълче на лагера, съвсем откъм гората. Там винаги беше заветно, имаше полянка. Получаваше се и чудновато озвучаване — гласовете ни отекваха ясно, разбираеми бяха дори отделни думи. Отекваха рязко и заглъхваха навътре в гората, този скоклив ек създаваше особена романтичност. Най-вече на мръкване, когато иззад клонака като огнена птица излизаше луната рогушка; от нея се получаваха и бледи сенки...

Бяхме само два отряда — симпатично лагерче.

Иво беше осмокласник.

Ерма — също.

Аз пък — шестокласничка, тримата се случихме в един отряд. Както става в малък лагер — никой не ни бе запознавал. Познанството ни дойде от само себе си. Още при първото ни строяване. Отрядният ни излезе малко педант, строи ни по височина. Бях застанала по-назад, той ме хвана при лакътя и ме премести напред:

— Ето тук, момиче, до Иво ти е мястото! Как се казваш?

— Лена.

Погледнах да видя кой е този Иво. И веднага се смутих. Понеже момчето ми хареса. Развълнувах се — значи винаги при строяване ще бъда до него? Не беше красив, не. Красотата за мене няма значение. Той просто беше симпатичен, благороден.

Иво също ме погледна стеснително, с уважение.

Още същата вечер играхме на „тунел“, той трябваше да избира. Мене ме избра, каза ми „Хайде, Лени!“. Гледаше ме нежно, нежно държеше ръката ми и всичко при него излизаше естествено.

Изобщо Иво беше чудесен.

През първите дни срещнех ли го из лагера, изчервявах се. Издавах симпатиите си. Той вежливо ми се усмихваше, без да се поздравяваме с думи. Стремях се нарочно да го срещна, а при срещата

се стеснявах. Приятно ми беше да го отмина със сведена глава, в същото време сърцето си едва удържах...

Един ден — беше около обяд — се проведе състезание.

Всички деца и ръководители бяхме в двора на лагера. Почти всички момчета бягаха — на групи, с класиране. Стана много шумно и весело на старта, където беше и финалът. Победителите от момчетата изведнъж станаха някак по-уважавани. Лично началничката на лагера се палеше най-много и непрекъснато се чуваше възторженият ѝ глас — насърчаваше състезателите. Тя раздаваше наградите: шоколади, големината им зависеше от мястото в класирането.

Момичетата и без това бяхме малко. Но и никое май нямаше желание да бяга. Едва-едва се съгласиха четири.

— Няма ли поне още една кандидатка? От втори отряд, хайде! — питаше физкултурникът, студент по история.

Аз се обадох.

Бях по-назад от навалищата, но „нашите“ ме чуха, взеха да викат: „Браво, Лена!“ — и ръкопляскаха.

Другата от нашия отряд беше Ерма. Тя се пишеше някаква спортистка, все с анцуг ходеше. И сега беше с анцуг, син, с бели кантове. Аз обаче играех хандбал, какво пък. Защо ще допускам тя да изпъква, попитах се не без завист. И почти напук на нея се обадох, че и аз ще бягам...

И петте застанахме на старта.

В последния миг се сетих, че джапанките ще ми пречат. Без тях, разбира се! Тъкмо сега физкултурникът наду свирката си — сигнал за тръгване. Все пак аз събух джапанките, от благоприличие трябваше и да ги оставя по-встрани от старта.

Тръгнах последна.

Ерма водеше, това ме потискаше, но ме и амбицира. При първия завой все още бях последна, на десетина крачки от другите. Тъкмо тук дойде за мен великата изненада — чух приятен глас:

— Давай, Лени — стискам палци. Давай!

Беше Иво — кога бе дошъл тук? Най-напред го познах по обръщението му — само той ми казва „Лени“. Леко се обърнах — да не би да се лъжа, но той беше, той. Сега вече широко му се усмигнах, дори понамалих крачките си. Той обаче припряно запляска с длани и

сам тичаше не по пътеката, а между дърветата и ми подвикваше строг, настойчив и в същото време като че с молба:

— Давай, Лени, не се отчайвай — давай!

Тичаше дори по-бързо от мене. Притесних се да не си навреди нещо на коляното. Едва днес разбрах, че е футболист, но при контузия коляното му започнало да бере вода и наскоро му правили операция — личеше белегът. Още го пазеше от пренатоварване, ето защо не се реши да участва в това състезание.

— Добре, но ти спри, чу ли! — казах му и той ме послуша.

Глулав е този израз, но точно така стана с мене: кръвта като че ли ми се разигра. Почувствах незнайни сили. Вече бягах толкова силно, че виждах само пред себе си.

Виждах кривата пътека и гърбовете на другите момичета. Но аз носех със себе си оня сърдечен глас на Иво: „Давай, Лени!“. И „давах“, без да се жалия. Без да знам колко са силите ми — никога не бях бягала на дълги разстояния.

Тук-там пътеката беше груба и ме боцкаше жестоко, но стисках зъби. Първата цел постигнах: изпреварих последното момиче от другия отряд, ура!

Аз бях най-малката, всички други бяха осмокласнички.

Но какво значение имаше това?... Давай, Лени!

Иво все едно още беше пред очите ми... Като на екран, когато се застъпват два кадъра. Защото истинската картина пред мен беше следната: двете момичета от другия отряд почти едно след друго, а най-отпред, сякаш полетяла, водеше Ерма. Ту я загубвах на завоите и започвах да се измъчвам: „Дали ще се откъсне повече?“, ту я виждах на правите отсечки и си казвах като вик, като команда: „Ще я настигна, нищо че е като лъвица!“.

И нито секунда разколебаване или мисъл за отказване.

Изпреварих и другите две момичета.

Но това не ме задоволяваше. Все едно ми беше те как ще се класират. Друга беше моята амбиция: Ерма да не е първа!

Ерма не скриваше, че харесва Иво. И му се натрапваше. И се отнасяше грубо към мене, само защото Иво ме уважаваше. Той не й обръщаше внимание, макар че избягваше да я нагрубява или обижда — все пак двамата са от един град, от едно училище. Аз с нищо не й пречех. Тъкмо затова не можех да й простя онова нахалство... Седяхме

на новата пейка при Стареца. Иво и още няколко момчета я бяха направили — седалката ѝ от изплетени лескови пръчки. Голяма пейка, можеха да се сместят поне десет души. Беше веднага след вечеря. На пейката седяхме две момичета и между нас — Иво. На известно разстояние един от друг. Дойде и Ерма. Още мляскаше ябълка. Хвърли огризката през главите ни, обърса пръсти в анцуга си — при хълбока, размаха разперена ръка пред лицето ми:

— Сукалче, я мръдни да седне така ти, че имам разговор с Ивето.

Място имаше, но тя ме избута, за да седне до Иво. От обида ми загорча, разкашлях се чак. Добре че Иво ме разбра — наведе се напред, с очи ми каза: *не ѝ обръщай внимание!* След малко той, уж иска да види гравюрата на гривничката ми, стана и седна от другата ми страна.

Ерма едва не се спуска от яд.

Не мога да кажа, че я намразих оттогава. Но ми стана още по-неприятна, защото още отначало тя си ми беше неприятна с тоя остър език и разпуснато държание — като че ли светът е само неин.

Чувах шляпането на момичетата след мене; тежко дишаха.

Интересно: силите ми като че ли бълбукаха отвътре. Все повече скъсявах разстоянието между мене и Ерма. Още шест, още пет крачки...

Ерма се обърна, видя ме и невероятно много се засили.

Опитах се да я последвам. Потръгна ми. Но ето че краката ми започнаха бързо да натежават. Някъде ниско отдясно нещо като че ли взе да ме дърпа, още малко и май ще ми се заповръща?

Край, всичко беше дотука?!

Никога не бях изпитвала такова отчаяние: като че ли ме бе хванало за гушата и ме отблъскваше назад; като че ли стъпях все на едно място. Но все още с Ерма бягахме „в крак“ — леви, десни, леви, десни. Отстрани — тъмни стени. Загубих способността да мисля...

Някакво нанагорнище.

И тъкмо тук, по нанагорнището нещо страшно се промени. По-добре усетих краката си. Разся се дрямката ми. Пред очите ми се разясни. Ето ги дърветата, чух и песен на птица. Сепнах се: вече имам сили, трябва да задмина Ерма. Тя май изостава, още малко, още половин крачка.

Ерма нарочно ми се изпречи вляво.

Нека, няма да се разправам — ще мина вдясно. И минах наистина, о, прекалява — и тук ми се пречка, но все това! Преминах пак вляво, по-отдалече: да не би да ме блъсне, да ми подложи крак. „Дръпнах“ амбициозно и вече на върха бяхме изравнени.

Там, долу видях лагера.

И нас ни видяха, гръмнаха гласове — скандираха имената ни. Не мога да кажа чие име повече — моето или нейното. Или и двете еднакво.

Бях на някакви си сантиметри пред Ерма. Но оживлението в лагера ме насърчи. Там е и Иво, помислих си. И се разбеснях. Едва усещах допира си до земята. Или ако усещах нещо, това беше някакво изтласкване напред. Не исках да се обръщам. Но ушите ми ме информираха: откъснала съм се от Ерма. Първа ли ще съм? Дано само някакво нещастие не ме сполети: да се спъна например. Дано, дано! Толкова очи ме следят сега. И Ивовите...

„Иве, няма да изложя отряда... Знай, заради тебе бягам!“

Много бях засилила „оборотите“. Спринтирах, опиянена от вдъхновени мисли. И към самия край започнах да се уморявам отново и внезапно бързо. Пак натезаха краката ми, почти загубих гледката, но чувах окуражителните викове.

Хаос беше в главата ми, в гърдите ми. Разбрах, че някой тича наблизо, може би Ерма ме задминава?

— Още малко, Лени, не се отпускай! Чуваш ли ме: дишай дълбоко!

Иво беше, тичаше малко пред мене — за да ме увлича?... Кръвта ми отново се разигра, финиширах... Прииска ми се да се просна на земята и дълго, дълго да лежа. Но земята започна да се върти, от двете ми страни ме бяха хванали момичета от нашия отряд — дърпаха ме напред:

— Не спирай, Лена, върви. Моля те, върви...

Някой ме загръщаше с якето си.

Усетих, че най-сетне успях дълбоко да си поема въздух и съвсем скоро смутът ми премина, прогледнах ясно: момичета и момчета ме поздравяваха, ето го и Иво — поднесе ми горски цветенца; просто премахнах: кога ли ги е набрал?

Едва сега забелязах Ерма — по към другия отряд, обличаше якето си. Гледаше ме накриво. Не скриваше, че се пръска от яд.

Никога не съм била злоблива, сега си казах: нека се пръска. Помирисах букета: лек, едва уловим дъх...

Кълна се: бях щастлива.

За награда — голям шоколад. С него и с още три по-малки шоколада награди направихме „банкет“ при Стареца. Иво и няколко други момчета накупиха швепс от лавката при Кръстовището. Стана малък лагерен празник, бях изключително доволна.

И непрекъснато пъхах към носа си букетчето.

* * *

Веднъж при мене дойде приятелят му Пальо. Намери ме сама в пионерската стая — там четях вестници и списания; не обичах да спя денем.

Пальо впрочем беше най-интересното момче в лагера. Дори се пусна клюка, че една от отрядните ни ръководителки — студентка, се била влюбила в него. В лагера той дойде със закъснение и веднага стана „тарторът“. Най-дружеше с Иво, от един град били — макар че са много различни по темперамент. Иво е кротък, тих, неговото обаяние е в умението му да общува с хората по най-възпитан и приятен начин. А Пальо е ентузиаст, алармаджия, може с часове да занимава една компания. Артист, здравеняга. Висок и едър — все едно е гимназист. Но иначе добродушен. Понякога — наивен. „Ох“ да кажеш и бърза да ти помогне. Такава си му е природата. А културен. Домъкна със себе си цял куфар книги, те станаха нещо като лагерна библиотека. Не ги е домъкнал, а баща му ги докара с кола. Баща му е офицер...

Пальо седна срещу мене, обичаше да сяда нехайно. Целият му вид е такъв — нехаен: рошав — има чуплива коса, разкопчан, с отпуснати ръце...

— Слушай, Лен — не го измъчвай повече...

Да не съм измъчвала повече Иво, който ме обичал, но не смеел да ми го каже и т.н. Разбрахме се с него.

Вечерта — „дискотека“. Откакто дойде Пальо — имаше огромен касетофон — всяка вечер танцувахме. Отвън, на циментовата площадчица пред столовата — деца и ръководители, и персоналът.

Още на първия блус Иво ме покани. Танцувахме по-откроя на „дансинга“ и аз го попитах: вярно ли е всичко това, което днес ми каза Пальо — че ме харесва.

Той наведе глава и отрони:

— Да... Но аз не съм го пращал, Лени, моля те — повярвай ми!

— Вярвам ти, Иво.

И без да искам, сърдечно стиснах ръката му.

Той ми отговори по същия начин.

Тая вечер място не можах да си намеря от радост. Какви ги разправям? Мястото ми беше все до него — непрекъснато бяхме заедно.

И през останалите два дни от смяната — пак. Не обръщяхме внимание на подигравките на едно-две момичета, приятелки на Ерма. Особено на подигравките на самата Ерма. Ние разговаряхме за най-обикновени неща: за книги и за филми най-вече, а завистниците и клюкарите си мислеха кой знае какво...

Последната вечер с Иво си обещахме: никога няма да се забравим... Бяхме отишли в гората — по пътеката, където беше финалът на онова състезание. Вървахме бавно и разговаряхме. В тъмното Иво беше по-смел, попита ме:

— Лени, ти мечтала ли си каква да бъдеш някога като съпруга?

— Не — признах му, въпросът му ме изненада.

— А аз почти знам какъв ще бъда...

— Какъв?

— Като татко: внимателен, всеотдаен, изобщо татко е един идеален съпруг и баща. Не е нужно човек сляпо да подражава, ясно ми е. Но е хубаво, струва ми се, всеки да си има някакъв пример в живота...

— Съгласна съм.

Тогава и не допусках, че тази вечер изобщо ще ни бъде последна... Повечето Иво говореше, аз го слушах ненаситно — той разсъждаваше като възрастен, пък иначе беше чист и светъл като истинско дете.

— Благодаря ти, че се съгласи да се поразходим в гората. Аз винаги ще се държа честно с тебе. Разбирай го както искаш...

На раздяла си разменихме адресите.

За всички лагерници от неговия град вече беше дошъл специален рейс. Сутринта ги изпратихме. Всички — те и ние — махахме ръце, но само аз и той се гледахме непрекъснато. На няколко пъти усещах как аха и ще се насълзят очите ми. До Иво седеше Пальо, от вътрешната страна. И когато рейсът тръгна, той размаха кърпичката си и нали е смешкаджия, с нея пребърса очите на Иво, уж пребърсва сълзите му от раздялата...

Мъчех се да се смея и все пак не се заплаках; благодаря на волята си — не правих сцени.

* * *

Пред очите ми умираха листата на дърветата и тази тъжна картина напълно ми допаднаше. Защото и в душата ми — като есенни листа се стелеха едно подир друго все тъжни неща...

Иво не изпълни обещанието си да не се забравим.

Почаках една седмица дано той пръв се обади — нали е кавалерът. Уви! През половин час проверявах, щом съм си у дома, дали няма писмо. Ни-що. Тогава аз, въпреки неудобството, първа му писах.

Четири писма му изпратих и на нито едно не получих отговор.

Въпреки това не вярвах, че ме е забравил. И страдах, без да мога да го намразя. Но станах мнителна. Какво ли не допусках: намеса на родителите му, приятелска завист на Пальо, „мръсната“ роля на Ерма — в техния град е сполучила да го „превземе“...

И в същия миг отричах подозренията си: добрият, искреният, лъчезарният Иво не е способен на подлости!

Тогава защо мълчи?

От лагера се бях върнала изключително жизнерадостна, навярно и доста променена. Мама веднага забеляза, че съм като цъфнала роза — така ми каза веднъж. Но след това забеляза и другото: че съм станала, необяснимо защо, мрачна, сякаш есенните слани, които вече падаха нощем, и мене попарват. Попита ме: изживявам някаква мъка в училище или това, което е по-вероятно — разстройва ме несподелена детска обич?

Тъкмо това ми трябваше — доверието на близък човек. И през сълзи разказах на вълшебната си майка всичко — за Иво.

Тя не ме обвини, че съм побързала да се влюбя.

Напротив, каза ми, че трябва по-търпеливо и спокойно да изживявам първото си увлечение, за да запазя чистотата му; за да ми остане то като въодушевяващ спомен от детството, независимо от края му... Обеща ми дори, че ако е нужно, лично ще отиде до град Н., за да поговори най-откровено с родителите му, като запази достойнството и на двете семейства; изобщо да съм разчитала на нея, най-важното: горе главата!...

* * *

Все по-често взеха да духат ветровете, да брулят остатъка от жълти листа по дърветата, да издигат вихрушки от тях, да свистят край прозорците и да напомнят шума на страшни виелици... В такива моменти, обзета от притъпен страх, съм си мислила за неговата снимка: навярно все някога, когато и да е, ще трябва да я скрия или унищожа. Мислила съм трезво, с цялата жестокост към самата себе си: нали не съм вдовица, все някога ще се омъжа може би за някого; не съм затрита и окълцана и все някой ден той — евентуалният ми съпруг, ще ме попита: кой е този тук, моля?...

Да, тази снимка, ако не бъде унищожена, поне трябва да бъде скрита. Виж, по-друго нещо е химикалката — нея бих могла спокойно да имам за цял живот.

Неговата химикалка.

Даде ми я лично майка му.

От татко всичко бяхме скрили. Но аз и майка отидохме в неговия град Н. Майка му беше пожелала да ме види... Потърсихме Пальо и той ни заведе у Ивови.

Колко плач. Всички плакахме: двете майки, аз, Пальо. Труден, мъчителен разговор — не, не трябва да го повтарям. Това е рядка човешка трагедия: Иво им е бил единственият син...

Самата аз нищо по-трагично не бях изживявала досега.

Ами раздялата с майка му?... Никой нищо не трябва да знае за тая раздяла. Колко издръжлив е все пак човекът!... А химикалката приех. Майка му ми я предложи — навярно, каза, с нея ми е писал писмото. Към тази химикалка бил особено привързан, имал си я за

спомен от екскурзията му в столицата. Още от пети клас. И само нея използвал...

Иво изцяло бе взел нейните външни черти — на майка си.

Колко съм ѝ признателна на жената, че ми предложи неговата химикалка: често я държа, представям си как развълнуван е писал писмото до мене... Писмото му го зная наизуст:

Здравей, Лени!

Аз съм имал хубаво детство. Но никога досега не съм се чувствал толкова щастлив. Още не мога да се опомня: няма значение къде съм, у нас или из града, сам или с хора — все за лагера си мисля. Знам, че ще минат дни, месеци и този лагер ще бъде само един красив спомен, все по-далечен и затова — по-мил...

Наивен ли съм?

Вярно е! Нищо, че съм момче — аз съм твърде сантиментално човече. Дори нощем съм с онова дребничко охлювче, което веднъж ми показва при поточето, аз го поисках, а ти ми го подари — слагам го под възглавницата си, сутрин — отново е в джоба ми...

Честна дума: вече съвсем друг е животът ми, щом зная, че и тебе те има, че сме си обещали никога да не се забравим. Нека си пишем по-често, моля те!

Лени, за пръв път изпитвам такова вълшебно чувство, но съм сигурен: това е обичта.

Обичам те...

Цели четири листа от бяла тетрадка, с четлив почерк, без правописни грешки или задрасквания... Той имаше фотоапарат в лагера. Бе ми изпратил с писмото шест снимки, последната — как съм се устремила към финала...

И една своя снимка бе сложил: с пионерска връзка и със знаме, навярно знамето на дружината или на училището му. Именно тази негова снимка, която бях целувала неизчисливо много пъти, ме безпокоеше, когато в душата ми нахлуваха виелици, подобно ония вихрушки, които навън, в тъжното есенно време извиваше западнякът.

* * *

За мене нямаше нищо по-свидно от това: да стоя в стаята си, да си припомням летния лагер, да мисля за Иво.

Писмото му получих чак на третия месец. Беше неразпечатано, с марка без пощенско клеймо и поставено в друг плик, по-голям.

В другия плик беше писмото на Пальо:

Лена, привет!

Едва вчера излязох от болницата.

Ще повярваш ли колко тъжно, колко дяволски адско ми е? Все пак нямам право да премълча...

Тогава с Иво бяхме двамата. Изобщо след лагера ние бяхме още по-близки приятели, почти целия ден след пристигането ни бяхме заедно. Вечерта той ти беше написал писмото. Сутринта ме извика от нас да се поразходим. Най-първо до пощата, ми каза. Беше много щастлив.

Разговаряхме, естествено, и за лагера, за тебе.

Иво беше весел, дори прекалено възбуден. Носеше писмото в ръка. Разгледай го: надписано е като от калиграф. С една страшно хубава (пъстра) марка.

Поисках да видя марката.

Ние вървахме по тротоара на булеварда край градинката. Почти бяхме стигнали центъра, пощата ни е в центъра. Аз разглеждах марката, а Иво изведнъж каза някак затаено или може би изплашено, сега не си спомням, във всеки случай нещо зверски го беше възмутило:

— Тоя идиот май спи!...

Не можех да прочета надписа на марката, беше отстрани и понацапан при отпечатването, затова бях намалил крачката си. Изведнъж чух писъци на жени. Когато погледнах, видях, че огромен камион като че ли бе „гълтнал“ Иво, превземаше целия тротоар — халюцинации?... Не, не!

В същия миг с лявата си предница камионът ме джасна в гърдите, всъщност — отблъсна ме и гневно нагъна дворна желязна ограда, спря с друсане напред-назад.

Това беше всичко.

Веднага скочих, беше ужасно. Струпах се хора, спряха коли, отнякъде се намери и милиционерска джипка.

Иво веднага го сложиха в джипката.

Аз ревах на глас и исках да се кача при него, но не ме пуснаха. От рев се закашлях силно, от устата ми плисна кръв и разбрах, че се свличам в тъмнина. Знам, че вече бях сложил писмото в задния си джоб...

Изпращам ти го.

Отначало не се решавах. Мислех си: защо да те безпокоя? Детска обич, казвах си, бързо ще го забравиш; дори нищо чудно вече да си го забравила, понеже не ти е писал...

Но сутринта ме намери майка му, тя е известна артистка в града ни. Плаче, ти — говори ми, му беше най-големият приятел... Носеше твоите четири писма. Какво да ги правя, пита ме, кое е това момиче? Не мога ли, пак ме пита и не спира да плаче, не мога ли да го поканя на гости, поне да го видя...

Каква трагедия — и двамата режем, тя ме прегръща.

Но все това — с рев не можехме да върнем Иво.

Искам да ти кажа само това: за да спаси една детска количка с бебе в нея, оставена за малко сама на тротоара пред млекарницата на завоя, Иво бе попаднал под камиона, който се е движел сам, защото оня нехайник и бандит — шофьорът, бил заспал на кормилото. Всичко това са доказали свидетели, тогава аз чух само писъците; Иво е представен от нашата общественост за посмъртна награда.

Бебето наистина бе спасено, но нашият Иво е починал само няколко минути след закарването му в болницата.

Покрай него дори мене ме вземаха за герой в болницата. Не ми оставаше нищо друго, освен да се гордея,

че имах такъв приятел! Ето защо — след всичко, което се случи, реших да ти изпратя неговото писмо. То си е твое. Кълна се: не съм го разпечатвал.

И не смея да те съветвам какво да правиш.

Но искам, моля те, да знаеш едно нещо: той искрено те обичаше и може би, въодушевен от тая обич, извърши рядък подвиг, с ясното съзнание, че самият той може да загине...

Ако и ти още го обичаш, недей да плачеш!

Дръж се гордо, че си му била най-близкото момиче. А съдбата ти ще ти подсказе изход по-нататък...

Аз бях ваш общ приятел, затова, дори заради паметта на прекрасния ни Иво, ти желая голямо щастие.

За всеки случай пиша ти и адреса си...

* * *

Когато срещна момчета на неговата възраст, домъчнява ми.

Аз ги гледам жадно, иска ми се в тях да позная Иво, а някои от тях смятат, че ги предизвиквам и се помъкват след мене, предлагат ми срещи... Предпочитам след училище да съм си у дома. Нашите, изглежда, се страхуват да не се чална (и татко вече знае всичко) и се стараят да ме разнообразяват. Благодаря им, правят го внимателно, с изключителна загриженост.

След малко тръгваме на театър — някаква премиера, не се поинтересувах да запомня името ѝ. Аз съм облечена като за премиера, стоя до бюрото си. Навън е студено, сняг прехвърча и веднага се стопява — като нетраен спомен.

Гледам оная снимка: как ще пресека финала...

Мисля си: всъщност тогава истински подсказахме чувствата си с Иво, при това без всякакви думи. И толкова бързо дойде другият, жестокият финал... А Иво мечтаеше някога да бъде идеален съпруг и баща!

Ще имам ли други стартове?

Не ми се искаше да мисля за бъдещето си, то все някакво ще дойде. Засега ми стигаше чистата детска обич — дано тя ми бъде като компас за всичко, което занапред ще правя за себе си; и за другите хора...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.